

je že grozoviti njegov pogled plašil. Smrtni angelj besnil je na bojišču, in sama njegova pričujočnost bila je dovolj, da so se Turki umikali. Ker pa se niso mogli dalje ustavljati črnogorski sili, povrnejo se v svoje čolne. Paša ni zmogel 17. septembra Vranine; bolji uspeh je imel pašev aga na Lesendrii, ker ondi ni bilo Jefrema, ki bi bil nastojal osvetiti smrt Zaidino.

Črnogorci znatno zmanjšani, podajali so si na bojišču krvave roke in se radovali zmage, pa so zato s solznimi očmi gledali na bojišče, kjer so ležali njihovi bratje med turškimi trupli enako orjaškim hrastom, ktere je nevihta podrla med gostim grmovjem; šteli so turobno ostalih število. Toda Jefrem ni nič maral zato, temveč ko so se Turki toliko oddaljili, da jih krogle niso doletavale, vrže puško čez pleča, hiti v svojo sobo in ondi se začne zopet z mrtvim truplom Zaidinim pogovarjati. Črnogorci se niso v njegov posel mešali, ampak so se tiho v trdnjavo povrnili, dasi malo počijejo po toliko slavnem delu.

Toda paša jim ne dá dolgega počitka, temveč pridruživši si agino vojsko, ktera je bila Lesendrijo osvojila, obdá otok s čolni in zapové, da na razbegano trdnjavo streljajo iz topov. Zidine in zgrade zrušijo se, in Vranina spremení se 18. septembra v gromado kamenja. Sama Jefremova sobica je še stala, pa tudi ta bila je že znatno poškodovana. Bilo je viditi, kakor da Jefrem ne vidi, kaj biva okoli njega, ali prav za prav delal je priprave.

Okoli poldne penilo se je morje pod vesli nešteti čolnov, na kterih so Albanci proti Vranini jadrali. Sedaj poljubi Jefrem zadnjikrat Zaidine usta, položi ji glavo na slamo in zapali hišo.

„Hajd bratje!“ — zakliče stopivši v sredo Črnogorcev, — „glejte, že nam svetijo bakle za sprevod!“

„Tej sili se ne ubranimo“ — oglasi se Ivan, in kaže na množstvo dohajajočih Turkov.

„Izvršiti hočemo svojo dolžnost“ — odgovori Jefrem — „kot pravi Črnogorci, in kakor taki tudi poginemo. Potrudite se, da ne dobé pagani nobenega živega v roke.“

Turki so v tem stopali na obalo in vvrstili se; mirno so jih Črnogorci čakali. Prvi oddelek turške vojske vodil je aga, in navalil je ljuto na peščico Slovanov, toda vojska se mu razbije, kakor da bi bila naletela na ostro železo.

„Goljuf!“ — zarujove Jefrem, opazivši aga in pridrenja se do njega. „Crkni, nesramni človeče!“ — zakriči, in že mu glavo odvali, pa ž njim vred zruši se tudi Jefrem, ker ga je bila zadela krogla od zadej.

Dolgo so se še branili Črnogorci. Padal je drug za drugim, tako, da jih je samo devet ostalo živih, pa tudi ti so bili vsi ranjeni. Te velí nesramni Turčin v slavo svoje zmage obesiti, toda zmaga ta je bila vrlo draga. Paša se zboji zatega del daljnega vojevanja s Črno goro in nastoja vsakojako, da vezir mir sklene, toda oni noče popred mirú privoliti, da ni bil tudi sam pri Grahovcu pobit.

Tako so se Črnogorci, da so si izgubili Vranino in Lesendrijo, povrnili zopet kot dobitniki iz boja, ki jim je pretil propast. Spomin na leto 1843 pa razplametil bode še srca njihovih potomcev na brambo svobodne slovanske domovine. Posl. F. Jaroslav.

Dopisi.

Iz Prage 15. dec. !-! — Naznanjam Vam, drage „Novice“ smrt ali prav za prav pretvorjenje treh tukajšnjih listov. „Pozor“ je že nehal izhajati, pa izhajati je začel 15. t. m. drug politisk časnik „Narod“, ki po svojem programu bode pisal v smislu prvakov českega naroda: Palackega, Rieger-a, Brauner-a itd. Namesti „Lu-

mirja“ izide po novem letu periodični tednik ilustrirani „Zlata Praha“ v obliki in velikosti „Leipziger illust. Ztg.“; „Humoristický Listy“ pa razcepijo se v tri satirične liste z raznimi imeni, ki jim bode pa vsem skupaj cena sedanjih humorističnih listov. Kakor veste, je bil obsojen ravno kar vrednik teh listov za 6 mesev, in zopet se prične obravnava proti vredniku „Hlasa“ in „Politike“ in proti štirim gospodičinam, ki so pozdravile gosp. Gregra, stopivšega iz zapora, kakor tudi proti gosp. Kobru, ki mu je neki podelil venec pri tej priložnosti. Ko sem Vam že govoril o časnikih, naj omenim še posebno zanimiv nov list „Veleslavin-a“; prinaša vse nove iznajdbe in poprave, in sploh vse, kar zadeva tiskarje. To ti je menda prvi časnik v Evropi, ki obdeluje to polje in stoji v zvezi z vsemi večimi tiskarnicami na Angleškem, Francozkem in Nemškem. Priporočamo ga tedaj tiskarjem na Jugu. — Politiško življenje je zopet zakipelo o volbah za mestni in za deželni zbor. Zmogel je česki narod povsodi. V mestni zbor, kamor je bilo voljenih 31 novih mož, izvoljeno je bilo 26 Čehov in 5 Nemcev; v deželni zbor pride pa gosp. Klimeš in gosp. Vojta Naprstek, ki ima neumrle zasluge za česki narod, posebno za njegovo rokodelstvo in obrtnijo. Da je to resnica, pritrđi vsakdo, ki je vidil gospod Naprstkovo razstavo, ktera obsega kakih 3000 reči večidel domá izdelanih po českih mojstrih. — „Sokol“ se je že preselil v svoje novo stanovanje, ki ga je sezidal na lastne stroške starosta Sokolov, gosp. Fügner; stalo ga je kakih 70.000 zlatov. „Skakalnica“, zidana v čistem „renaissance“, je za tri pade visoko poslopje. Pri tleh je dolga veža; v nji se shranjuje obleka telovanja; na prvem podu je velika sobana 12°, 4' široka, 15°, 2' dolga, 6° visoka, razdeljena v tri kampe po dvojni vrsti stebrov, na kterih počiva 3°, 4' široki mostovž (galerija). Na galerii vadijo se „Sokoli“ v orožji, v sobani pa telesnega kutanja. Svitlobo udobiva sobana skozi vrsto visokih oken od strani in od kakih 15 □^o velicega okna od zgorej; ponoči pa razsvetljuje poslopje čez 170 plinovih zubljev. Česko gledišče se tudi čim dalje tem bolje krepi; vsaki teden prinaša kako novost; pretekle dni je bila največa: „Žurnalisti“, ki je vrlo dopadla; suče se namreč vse djanje okoli mestnih volb; pristržena je bila po praškem političnem agitovanji o takih volbah; najbolje pa so dali opero „Lucrecio Borgio“, v kteri je pokazal svojo moč slavni gost Pišek, in pa „kralja Lear-a“, tragedijo, na korist gosp. Kolarju, ki je tukaj igral izborna, in je potem neki obljubil, da ga je volja zapustiti popolnoma nemško gledišče in stopiti na česki oder. — Srečno!

Iz Zagreba 18. dec. ☉ — Našemu narodnemu gledišču pretí precejšna nevarnost, ker je prišel neki Lamberger s svojim jahališčem v Zagreb ter si zagrabil ogromno kolibo, ktera bo prec tudi dobra za nemški teater. Zakurjena bode tudi in s plinom razsvitljena. Zagreb ima posebno veselje do jahališča, in sicer tako, da si tukaj pomore vsak, ki le premore kakošno kljuse in zná nekoliko skakati krog obroča. — V narodnem gledišču se je igralo do včeraj že 40krat; posebne praznote, kakor na pr. lani večkrat, pa še ni bilo letos nobenkrat. Hvala gré gospod Freudenberg-u, ki ume občinstvu ugodne večere pripravljati. Okoli velike noči se bo podalo celo glediščno društvo na potovanje, in kakor sem čul, bode tudi v Ljubljani in v Trstu igralo nekolikokrat. — V sredo 30. t. m. bo v streljani priredilo pevsko „Kolo“ koncert, streljačka družba pa loterijo za stradajoče Madjare. Slišala se bo Jenkova „Molitev“, tercet z zborom iz domače opere „Porin“, „miserere“ iz opere talijanske „Il Trovatore“ in še več mičnih reči.

Iz Loke. (*Vabilo*.) Poslednji večer tega leta (31. decembra) bode v čitavnici naši tombola z godbo (muziko). Gospodje naše čitavnice, kateri so v godbi, če tudi ne virtuozi, vendar dobro izurjeni, so se namenili muzikalni koncert vrediti, pri katerem se bo zraven družih reči pela tudi Vilharjeva „Na goro“, spremljana po orkestru. Dokler smo imeli vse glasove v čveterospelih, smo večidel le peli; zdaj pa, ko so nekteri udje svoje stanovanje premenivši petju se odpovedati morali, hočejo prijatli muzike shode v čitavnici razveseljevati z godbo. Da je udom našim to všeč, očitno je iz tega, da celó k godbinim poskušnjam se snide vsakikrat več poslušavcev. In tako se nadjamo prijetnih zimskih večerov. Vabijo se tedaj tudi vsi zunanji častiti udje k tej veselici, da se prepričajo, da ne tlači dolgočasna môra čitavnice naše. Odbor čitavnice.

V Kranji 16. dec. ✠ Preteklo nedeljo smo imeli v naši čitavnici posebno zanimivo besedo na spomin godu nepozabljivega prvaka slovenskih pesnikov, med nami v miru počivajočega dr. Fr. Prešerna. Pokazali so danes vrli naši meščanje, da so razumeli pomembo današnje slovesnosti; znalo se je vsem nazočim, da jih domoljubje pravo čedalje bolj navdaja; po vsem pa je tudi očitno, da je naša čitavnica vedno krepkeja. Besedo je pričel čitavnični gosp. predsednik, oznanivši prijazen pozdrav „Južnega Sokola.“ Radostni smo sprejeli ta pozdrav, klicaje pristrčno „na zdravje“ prvemu temu slov. društvu, ki pod svojim domoljubnim načelnikom veselo napreduje, in želé, naj bi nas pač v našem mestu kmali počastilo. — Čitavnični tajnik, domoljubni gosp. D. Š., je govoril godovni govor neumrlemu Prešernu na spomin. Zbor je radostno slušal tehtne besede, ki so navdušenemu govorniku kaj gladko tekale; vidilo se je, kaj zmore lepa domača beseda, in kako povzdiga srca za domače svetinje unete. — Pevski zbor je lepo pel „Strunam“ — besede Prešernove. Ne morem si kaj, da bi tù očitne hvale ne izrekel pevovodju, našemu g. Cebinu, ki je v petju izurjen učitelj; želeti je le več pevcev še, in da se s živo marljivostjo poprimejo lepe svoje naloge. — Poženčanovega „Starega Kranjca“ je pel g. Mandeljč prav prijetno; društvo ga je sprejelo z občno pohvalo. — Prešernovo balado „Leonoro“ je govorila gospodičina A. G. Znalo se je govornici, da ima slovensko besedo popolnoma v oblasti, in dala je lep izgled, naj se slovenske gospodičine ne sramujejo maternega jezika, ki se posebno v vezani besedi tako milo glasi! — „Domovino“ je pel po gosp. Zaje-tu, izvrstnemu pevcu, pomnoženi zbor. — Dvogovor Prešernov „Nova pisarija“ sta govorila gospoda D. Š. in D. P. prav izvrstno, ter obudila nam željo, da se tudi pri nas vpeljejo gledišne igre v domači besedi, ki jih imate v vaši ljubljanski čitavnici. — Po besedi je bila tombola. Tombola nikakor sicer ne budi duha; al naše veselice dozdej še niso tako razvite, da bi ji mogli slovó dati. In tako to veselico vpišemo v zlato knjigo čitavnice naše!

— V nedeljo 27. t. m. ob šestih zvečer bode v čitavnici naši občni zbor. Volil se bode odbor za prihodnje leto, dnarničar predloži račun itd. Po zboru bode mala beseda. Vsi domači in unanji udje se prijazno vabijo v zbor in k besedi. Čitavnični odbor.

Iz grada na Fužinah pod Ljubljano. — V 50. listu „Novic“ sem bral, „da groba Čopovega na vernih duš dan se ni spomnila nobena živa duša.“ Popraviti moram to nekako pikavno sporočilo. Jez sem po povelju svoje domoljubne gospôde, kakor vsako leto, tako tudi letos na grob Čopov, Vodnikov in več družih položil vence. Jakob Gantar, vrtnar.

Iz Ljubljane. 17. dné t. m. je bil zbor mestnega odbora. Ne sicer veliko, pa vendar več kot drugekrati,

se je snidilo danes poslušavcev. Predno so se začele razprave, je g. župan Ambrož zboru naznanil, da je državni minister po deputaciji nekterih kranjskih državnih poslancev dobrovoljno sprejel zahvalnico za ustanovljeno višo realko, — da je deželni odbor naročil mestnemu odboru pozvedbo pripravnega stanovališča za 2. razred više realke, ako bi dotistihmal še ne bilo poslopje za celo realko gotovo, in da kamnje za tlak hodník (trotoar) se bo vprihodnje iz Sežane cenejše kakor dozdej iz Proseka dobivalo. Potem je bilo 7 hišnim posestnikom pravica meščanstva, ktere so prosili, proti temu dovoljena, da plačajo odločeno meščanovino (takso). Zdej se je začelo posvetovanje o pravilih, kako naj se pobera pasji davek. Gosp. Stedry je bil poročevavec. Al že pri §. 1 je bil upor; odsek je nasvetoval, da od vseh psov čez 4 mesce starih naj se pobera davek; zoper to sta govorila dr. Ahačič in dr. Bleiweis, ki dokaže, da od vseh psov se mora poberati davek, ako ima davek bramba biti zoper steklino. Gospod dr. Etbin Costa, spoznavši potrebo, da taki in enaki odsekovi predlogi se morajo natisnjeni popred vsem odbornikom v prevdarek na dom dati, nasvetuje konec razprave o tem predmetu, dokler odborniki ne dobó odsekovega načrta v roke; — predlog je obveljal. — Zdej gospod dr. Schöppel naznanuje pismo c. kr. vojaškega mestnega poveljstva, ki zahteva, naj so psi c. k. vojakov davščine prosti. Na predlog dr. Schöppelnov, da to, gledé na vzrok tega davka in na cesarski ukaz, nikakor ne more biti, sklene odbor enoglasno tako. — Gosp. dr. Miteis, kot poročevavec šolskega odseka, nasvetuje, naj se z ozirom na večje šolske potrebe n u n a m povikša donesek iz mestne kase ter po 210 gold. na leto in dan plačuje tako dolgo, dokler nunske šole nadomestujejo dekliške farne šole. Dr. Orel podpira ta predlog, ker so nunske šole res podpore vredne; al to misli, da naj se ta donesek ne plača iz mestne kase, ampak da vsaka hiša naj dá svoj delež. Gosp. Horak, tudi priznavši dobroto nunskih šol, vpraša: kako da je z učnino, ktere nekdej ni bilo v teh šolah, zdaj pa je vpeljana? kam se steka neki? Referent odgovori, da 185 gold. dobiva šolski zaklad. Gosp. župan razjasnuje nekoliko zgodovino nunskih šol. Gosp. dr. Ahačiču, ki je bil v prejšnem zboru (z dr. Bleiweisom vred) referent v šolskih zadevah, se ne zdí ta reč še tako jasna, da bi se ne preiskala bolj na drobno. — Po vsem tem je prišla na vrsto razprava o novem redu za gašenje ognja v Ljubljani. Že v poslednjem zboru se je uprl gosp. dr. Et. Costa odsekovemu predlogu, po katerem bi se imela starodavna navada prekucniti, po kateri že vsak otrok vé, če vstrelí čuvaj enkrat na gradu, da to pomeni ogenj v okolici mestni, dvakrat v predmestjih, trikrat v mestu, in štirikrat, če gorí cesarsko poslopje. Po novem nasvetu odsekovem bi se móгла Ljubljana razdeliti na 4 četrti, in po teh četrtinah bi se prestvarilo streljanje, in namesti, da bi brž po strelu čuvaj na gradu z legatom (trobilom) oklical, kje da gorí, bi vse drugače kakor dozdej plat zvoná začelo bítí, potem še le bi na gradu z legatom trobiti začel, in naposled bi ponoči še različno pisane svetilnice, podnevi pa različno pisane zastave (bandera) oginj v četrtinah ljubljanskih naznanovale. Ne vemo, ali je g. župan ali dr. Issleib ali sl. odsek mislil, da gorjé Ljubljani, če se ta novína ne vpelje; to pa je gotovo, da nemudoma po prvi seji je prišel v „Laib. Ztg.“ — da s priljubljeno njeno besedo rečemo — „geharnischer Artikel“ na dan, kateri je trdil, da „razumu Ljubljančanov piše ubožni list“, kdor pravi, da bi teh novih znamenj lahko ne razumeli. Omenimo pa to zato, ker v današnji seji je dr. Costa pretresal to opazko v „Laibacherčno“ tako dobro, da ga je sicer g. župan zavrnil,

naj ostane pri stvari in ne pika žurnalistov, da pa so mu odborniki od več strani „pravo!“ klicali. Referent v „Laib. Zeitg.“ se vé da tega — ni slišal, čeravno je dosti glasno bilo. V današnji seji je gosp. dr. Costa prvi poprijel besedo, in dokazavši, da nobena živa duša se ni še spodtikala nad streljanjem in trobenjem, kakor je od nekdaj na gradu navadno, in da le o tem, kar se tiče gašenja požarov, je nove vredbe treba, je nasvetoval: 1) naj streljanje ostane kakor je bilo; 2) tudi po legatu naj se naznanja ogenj kakor dozdej, samo da se izpušča nepotrebna beseda „gori!“ 3) plat zvoná naj se bije tako, da se s tem nekako kraj oklicuje, kjer gori. Govorili so še dr. Ahačič, dr. Čuber in dr. Bleiweis: vsi za to, naj se namesti stare znane navade nikar ne delajo novine, ki bi ljudi popolnoma zmešale. Če je treba bilo, celó karto napraviti, da se odbornikom ta reč razjasni, je to samo že dokaza dovolj, da je zlo nesrečna misel bila, ktera je to premembo sprožila. Noben odbornik ni govoril za novino razun poročevavca gosp. Stedry-a. Gospod dr. Miteis je nasvetoval, naj ostane strel in legat po starem, plat zvoná in pa svetilnice in zastave po novem. Ker strel in legat sta poglavitna reč, vse druge pritikline pa ne škodujejo, če ne koristijo, se ni nihče zoperstavil dr. Miteisovemu predlogu. Pri glasovanju je obveljalo (z 13 glasovi zoper 5), da strel in trobilo ostane po starem, pa naj se že dodate omenjene dve pritiklini. — Zdaj pa še eno opazko: Poslednji čas se je zopet dosti očitno pokazalo, (kar so „Novice“ brž izprva rekly) kako neugoden je bil sklep mestnega odbora, po katerem se ne razglašajo saj na kratko izdelani protokoli mestnega odbora, da bi svet vse izvedil, kaj se godi v sejah, ne pa tako, kakor se ravno poljubi le samemu „Laib.“ referentu, naj je iz „rotovža“ ali iz „tiskarnice“. Naj referent v svojih čenčah (Plaudereien) sam za se dela svoje „študije“ kolikor mu je drago, — saj potrebujemo tudi burk, katerim se žalostni sedanji svet smeja, — al terjati moremo, da razprave mestne se razglašajo tako, kakor se razglašajo po vseh mestih in so se razglašale v prejšnjih časih tudi v Ljubljani, — le zdaj pa ne več!

— Po vsi deželi ni zdaj nikjer goveje kuge več. Bog daj, da je je za vselej konec! — Namesti goveje pošasti pa nas pasja steklina sèm ter tjà straši. O Ljubljani ne govorimo več, ker našim bravcem so znane poslednje dogodbe. Na Dolenskem v Grmu poleg Mehovega so 9. dné t. m. vstrelili steklega psa; 5. dné t. m. pa so v gorenji Lokvici vstrelili steklega vola, ki je bil 6. novembra — tedaj pred 4 tedni — popaden od steklega psa, ki se je v ta kraj pritepel iz okolice novomeške in je v metliškem okraju tudi mnogo psov popadel.

— V nedeljo zvečer se je v čitavnici naši igrala že v poslednjem listu napovedana kratkočasnica z imenom „Dobro jutro!“ Akcije čitavnične so ta večer poskočile zopet za 50. Z neko posebno zadovoljnostjo so vsi pričujoči — in bilo jih je, da še nikoli toliko letos — zapustili dvorano. Bila je prva večja igra v dveh djanjih, ki je s produkcijo orhestrovo vred dopolnila celi večer. To ti je bilo ploska in veselega krika, da se je dvorana zibala! Pa so tudi igrali od konca do kraja vsi (igrale so tri gospodičine, 5 gospodov in en fantek) tako dobro, nekteri res klasično, da je bilo veselje; zraven pa je še izvrstno petje povzdignilo prijetno igro, v kateri so igrali vsi v naši domači kmetiški obleki. Ne spodobi se, da bi to, kar se dela le zgolj iz domoljubja in dobrovoljnosti, s kritičnim drobnogledom javnega plačane gledišča preiskovali, ali da bi dlako cepili, kod

da je bolje delal memo družega, ker brez vsega ozira na tako imenovane bolj ali manj „hvaležne“ naloge (role) je vsaka kritika šantova; rečemo tedaj le to, da vsakemu javnemu (očitnemu) gledišču bi bilo to igranje na čast in hvalo bilo. In tako se srčno radujemo, da štejemo čedalje več izvrstnih moči na gledišču našem, ki ima še to dobro, da nobenih stroškov ne prizadeva — deželi.

— Prihodnja muzikalna „beseda“ je v nedeljo. Z glediščnimi igrami je zdaj preneh za nekoliko tednov.

— V saboto je bil zbor čitavničnega odbora. Sklenil je, da vsled družbinih pravil bode v nedeljo dopoldne ob 11. uri občni zbor čitavnice, v katerem se bo med drugimi razpravami tudi volil predsednik, dnarničar in vès odbor. „Novicam“ je bilo naročeno, naj okličejo to tukajšnim in unanjim udom in jih povabijo v zbor, — unanjim pa naj še razglasijo prošnjo odborovo: naj, kdor še ni plžčal letnine, blagovoli kmali plačati, da bode odbor vedil, ali ga vpiše v letni imenik ali ne.

— V sredo dopoldne od 9. do 1. ure je bila končna razprava zoper vrednika „Novic“ zavoljo dopisa „iz savinske doline na Štajarskem“ v 48. listu lanskim „Novic.“ Tožen je bil zato, ker je c. kr. dež. sodnija vidila v onem dopisu, da je dopisnik stvar po svetu razglasil, ktera je skrivnost uradniška, pa vrednik ni hotel izdati dopisnika. Ker je sl. c. k. sodnija tožencu na prosto voljo dala, ali hoče sam priti k obravnavi ali se namestovati po svojem pooblastencu, je namesti njega prišel gosp. dr. Juli žl. Wurzbach c. k. dvorni in sodniški advokat. Sodba je iztekla na to, da je bil vrednik „Novic“ po §. 32 nove kazenske postave o tem kriv spoznan, da je zanemaril dolžno pazljivost vredniško, ter je po tem obsojen bil v kazni na dnarjih za 10 fl. in da 60 fl. „Novične“ varščine (kavcije) zapade ubožni kasi. — Prihodnjič prinesó „Novice“ po štenografičnem zapisu obširnej popis te razprave.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Državni zbor zopet praznuje; do 11. prihod. mesca zbornica poslancev ne bode imela seje. Poslednje dni je dognala dnarstveno postavo, po kateri bodo stroški državní od 1. novembra 1863 do konca leta 1864 znesli 609 milijonov in 417.942 gld., dohodki pa 570 milijonov in 47.335 gld., nenavadne doklade ostanejo do konca leta 1864. Minister dnarstva je preklical svoj predlog, po katerem bi se bila imela vpeljati nova davka: glavnina in vrstnina. Kdor dolgo čaka, vendar kaj pričaka: smo si mislili, ko smo slišali, da je odbor vendar izdelal ustavno postavo za društvo in z bore. Ali ju bomo pa tudi res dobili, si ne upamo reči. — Ministerstvo zopet ostane, kakor je bilo; strahovi zastran „oktoberčani“ so se za zdaj zopet preleteli. — Državni minister vitez Schmerling se je ozdravil. — Armade nemških zaveznikov so posedle Holstein in Lauenburg; Danci so se umaknili. Kaj bo dalje se ne vé. Nemški narod je ves navdušen za osvobodjenje svojih bratov, in celó avstrijski državni poslanci so sklicali deželne poslance iz avstrijskih dežel 21. t. m. v Frankobrod v posvet. Al kar je nekdanj Francoz Kazimir Perier rekel za Francijo, velja tudi za Avstrijo: „Kri Avstrije gre le Avstrii sami!“ —

Popravek. Na strani 400. pri št. 275. v drugi vrsti beri locusta namesti Socusta. Stran 405: g. dr. Čuber beri: za nadpredstojnika nam. kuratorja.

 Priložen je današnjemu listu konec „občne povestnice“.